

СПОРТНАТА ИНФРАСТРУКТУРА КАТО ФАКТОР ЗА ФИЗИЧЕСКАТА ПОДГОТОВКА И ЗАДЪРЖАНЕТО НА КАДРИ ВЪВ ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ

Димитър Боботилов

Военна академия „Георги Стойков Раковски“

Резюме: Физическата годност на военнослужещите е ключова предпоставка за бойната ефективност на въоръжените сили и същевременно е значим фактор в управлението на човешките ресурси в отбраната. Настоящата статия изследва ролята на спортната инфраструктура като инструмент с двойно приложение – за поддържане на физическата подготовка на личния състав и за намаляване на текучеството на кадри. Анализират се взаимовръзките между наличието на адекватна материална спортна база и възможността за провеждане на системна физическа подготовка, отговаряща на съвременните изисквания на НАТО. Разглежда се и обратната зависимост – как липсата или амортизацията на спортната инфраструктура води до влошаване на физическата форма, нарастване на травматизма и снижаване на бойната готовност. В статията се аргументира тезата, че спортната инфраструктура следва да се разглежда не като административен разход, а като стратегическа инвестиция в човешкия капитал на отбраната и като такава тя е пряко свързана със задържането на кадри и устойчивостта на въоръжените сили.

Ключови думи: спортна инфраструктура; физическа подготовка; въоръжени сили; задържане на кадри; бойна готовност

ВЪВЕДЕНИЕ

Физическата годност на военнослужещите е фундаментална предпоставка за бойната ефективност на въоръжените сили. Независимо от нарастващата роля на технологиите и дигитализацията в съвременните военни операции, човешкият фактор и по-конкретно физическият капацитет на личния състав остава незаменим компонент на отбранителната способност на всяка държава. В този контекст спортната инфраструктура не е просто съвкупност от съоръжения и обекти – тя е стратегически ресурс, който пряко определя възможността на въоръжените сили да поддържат необходимото ниво на физическа подготовка на своя личен състав.

Наличието на адекватна спортна инфраструктура, като например спортни зали, полигони, плувни басейни, полоси за препятствия и специализирани тренировъчни съоръжения, създава условия за системна, целенасочена и стандартизирана физическа подготовка.

Отвъд пряката си функция за поддържане на физическата форма, спортната инфраструктура играе съществена, макар и по-слабо изследвана роля в задържането на кадрите във въоръжените сили. Съвременните изследвания в областта на управлението на човешките ресурси в отбраната показват, че во-

еннослужещите все по-рядко напускат единствено поради финансови причини. Качеството на работната среда, възможностите за личностно и физическо развитие, усещането за институционална грижа, всички тези фактори влияят върху решението на кадъра да остане или не в системата (Kyröläinen et al., 2018). Добрата спортна инфраструктура означава, че институцията инвестира в здравето и благополучието на своите служители. А нейната липса изпраща обратния сигнал и допринася за нарастване на текучеството на кадровия състав.

В глобален мащаб страните членки на НАТО в по-голямата си част са преминали от армии на наборна служба към професионални въоръжени сили, което променя и изискванията към физическата подготовка и към средата, в която тя се провежда (Larsson, Johansson, 2019). Новите задачи и мисии, необходимостта от по-малко на брой, но по-високо квалифицирани и специализирани кадри поставят физическата инфраструктура в центъра на политиката за човешките ресурси на съвременната армия. В България Програмата за развитие на отбранителните способности на въоръжените сили до 2032 г. изрично идентифицира демографската криза и затрудненото окомплектоване с качествени кадри като стратегически приоритет (Ministerstvo na otbranata na Republika Bulgaria, 2021). На този фон въпросът за спортната инфраструктура придобива нова тежест – тя не е разход, а инвестиция в задържането и боеспособността на личния състав.

Но въпреки очевидната си значимост спортната инфраструктура като самостоятелен фактор в системата за управление на човешките ресурси в отбраната остава слабо изследвана в българската академична литература. Настоящата статия има за цел да компенсира това, като анализира връзката между материалната спортна база, качеството на физическата подготовка и задържането на кадри, като същевременно формулира конкретни препоръки за оптимизирането ѝ като стратегически инструмент за управление на човешките ресурси във въоръжените сили.

МЕТОДОЛОГИЯ НА ИЗСЛЕДВАНЕТО

Настоящото изследване прилага интердисциплинарен подход, съчетаващ методи от областите на сигурността, управлението на човешките ресурси и спортната наука. Основният изследователски метод е документален анализ на нормативни документи, стратегически програми и официални доклади на НАТО и на нейните държавите членки. Прилага се и сравнителен анализ на добри практики от армиите на Канада, Великобритания и САЩ с цел идентифициране на приложими модели в контекста на българските въоръжени сили. Теоретичната рамка на изследването се основава и на емпирични изследвания върху физическата годност и задържането на военен персонал, публикувани в реномирани научни издания.

РЕЗУЛТАТИ

Взаимовръзка между спортна инфраструктура и физическа подготовка на военнослужещите

Физическата подготовка във въоръжените сили не е самоцел – тя е функ-

ционален инструмент за изграждане и поддържане на боеспособността на личния състав. За да бъде системна, измерима и ефективна, е необходима съответната материална база, с която тя да се поддържа. Именно в това се състои фундаменталната роля на спортната инфраструктура – тя е физическата среда, без която провеждането на пълноценна военна физическа подготовка е практически невъзможно.

В рамките на НАТО физическата годност на военнослужещите се разглежда като многокомпонентна система, включваща кардиореспираторна издръжливост, мускулна сила, мускулна издръжливост, гъвкавост и телесен състав (NATO Science and Technology Organization, 2012). Всеки от тези компоненти изисква специфични условия за тренировка. Кардиореспираторната издръжливост се развива на открити писти и в зали за аеробни упражнения, мускулната сила – в оборудвани силови зали, а специфичните военни умения – на полигони и полоси за препятствия. Липсата на който и да е от тези елементи на инфраструктурата неизбежно води до дефицит в съответния компонент на физическата годност.

Изследванията върху физическата подготовка в армиите на страните от НАТО установяват пряка връзка между качеството на тренировъчната среда и резултатите от физическите тестове на личния състав. Редица изследвания (Kyröläinen et al., 2018) демонстрират, че оптимизирането на тренировъчната среда, включително на инфраструктурните условия, води до подобряване на физическата форма и намаляване на травматизма сред военнослужещите.

Изследванията върху мускулно-скелетните наранявания в армиите на НАТО показват, че до 60% от нетрудоспособността сред военнослужещите е свързана именно с наранявания, получени по време на физическа подготовка. Значителна част от тези наранявания са превантивни, тоест те могат да бъдат избегнати при наличието на адекватна инфраструктура. Амортизиращите настилки в залите, правилно оборудваните с тежести зали, поддържаните полигони и безопасните полоси за препятствия са условие за провеждане на физическа подготовка без неоправдан здравословен риск за личния състав.

Не по-малко значима е връзката между спортната инфраструктура и стандартизацията на физическата подготовка. Съвременните армии прилагат унифицирани програми за физическа подготовка, чието изпълнение предполага наличието на стандартизирана материална база. В канадските въоръжени сили например системата FORCE (Fitness for Operational Requirements of Canadian Armed Forces Employment) предвижда конкретни тестове и тренировъчни протоколи, за чието провеждане е необходима съответната инфраструктура (Gagnon et al., 2015). Когато тази инфраструктура липсва или е в лошо състояние, стандартизацията остава проформа, а реалната физическа подготовка се провежда хаотично и неефективно.

Стандартизацията на физическата подготовка има важно измерение и от гледна точка на оценяването и кариерното развитие на военнослужещите. В повечето армии на страните членки на НАТО физическите тестове са обвързани с

атестацията, повишението и достъпа до специализирани програми за обучение.

Не на последно място, стандартизираната инфраструктура е предпоставка за въвеждането и прилагането на съвременни методи за мониторинг на физическата форма на личния състав. Дигиталните системи за проследяване на физическата активност, преносимите устройства и автоматизирани системи за оценка на физическите тестове изискват съответната технологична и физическа среда. Армии като американската вече прилагат интегрирани дигитални системи за мониторинг на физическата годност, обвързани с конкретни инфраструктурни стандарти (Headquarters Department of the Army, 2020).

Инфраструктурните нужди на физическата подготовка в армията не са еднакви за всички родове войски, те са строго специфични и зависят от оперативните задачи на конкретното подразделение. Сухопътните войски се нуждаят от полигони за маршове с натоварване и полоси за препятствия, военноморските сили – от басейни и съоръжения за водно спасяване, военновъздушните сили – от специализирани съоръжения за тренировка на пилоти при ускорение и дезориентация. Специалните части имат най-високи изисквания към инфраструктурата. Техните тренировъчни програми включват скално катерене, водни операции, парашутизъм и близък бой, всяко от които предполага специализирана и скъпоструваща материална база.

Това разграничение е важно не само от оперативна гледна точка. То има и ресурсно измерение. Планирането и финансирането на спортната инфраструктура в отбраната трябва да бъдат съобразени с конкретните нужди на различните родове войски, а не да следват универсален подход, който на практика не удовлетворява никого (Nindl et al., 2015).

От управленска гледна точка инфраструктурното планиране изисква ясна методология за приоритизиране на инвестициите. В условията на ограничен бюджет за отбрана решението кое поделение да има приоритет при модернизацията на спортната база, не може да бъде произволно, то трябва да следва логиката на оперативната необходимост и стратегическите приоритети. Армии като тази на Обединеното кралство са разработили специализирани рамки за оценка на инфраструктурните нужди по родове войски, които обвързват инвестициите в спортна инфраструктура с конкретни оперативни изисквания и измерими резултати по отношение на физическата годност на личния състав.

В рамките на програмата Future Defence Infrastructure Services (FDIS) Министерството на отбраната на Великобритания отдели 1,6 млрд. лири за модернизация на отбранителната инфраструктура, включително тренировъчни съоръжения на над 400 военни обекта в страната (Ministry of Defence, 2021). Ключов елемент на тази програма е обвързването на инфраструктурните инвестиции с конкретни оперативни изисквания по родове войски – сухопътните, военноморските и военновъздушните сили получават диференцирано финансиране според специфичните нужди на тренировъчната си дейност. Подобен подход би бил приложим и в контекста на българските въоръжени сили като инструмент за рационализиране на разходите и максимизиране на ефекта

от инвестициите в спортна инфраструктура, особено предвид ограничения отбранителен бюджет и необходимостта от приоритизиране на ресурсите в съответствие с поетите ангажименти към НАТО.

В контекста на българските въоръжени сили въпросът за спортната инфраструктура също е актуален. Значителна част от военните обекти в страната разполагат с амортизирана или частично функционираща спортна база, наследена от периода преди 1989 г. Това поставя под въпрос възможността за провеждане на физическа подготовка, отговаряща на съвременните стандарти на НАТО, към които България е поела ангажимент като член на Алианса от 2004 г. Програмата за развитие на отбранителните способности на въоръжените сили до 2032 г. акцентира върху необходимостта от модернизация, но конкретните мерки по отношение на спортната инфраструктура остават недостатъчно детайлно описани (Ministerstvo na otbranata na Republika Bulgaria, 2021).

Показателен е фактът, че Заповед № ОХ-370 от 2018 г. на Министерството на отбраната, регламентираща физическата подготовка във въоръжените сили, поставя конкретни изисквания към нормативите за физическа годност на военнослужещите, без обаче да обвързва тяхното изпълнение с наличието на съответната материална база. Това създава структурно противоречие – изисква се резултат, без да се предоставят условията за неговото постигане.

Спортната инфраструктура като фактор за задържане на кадри във въоръжените сили

Съществен аспект, който често се пренебрегва в дискусиата за военната физическа подготовка, е психологическото въздействие на спортната среда върху мотивацията на военнослужещите. Добре поддържаната, модерна и функционална спортна инфраструктура не само създава условия за качествена тренировка, тя повишава мотивацията на личния състав да се ангажира с физическата подготовка като ценност, а не само като задължение. Обратно, амортизираната и занемарена спортна база изпраща демотивиращ сигнал и намалява доброволното участие на военнослужещите в спортни дейности извън задължителната програма (Stetz et al., 2007).

Текучеството на кадри също е едно от най-сериозните предизвикателства пред съвременните въоръжени сили. В условията на демографска криза, конкуренция от страна на гражданския пазар на труда и нарастващи изисквания към квалификацията на личния състав задържането на опитни военнослужещи придобива стратегическо значение, далеч надхвърлящо рамките на административното управление на персонала. Загубата на опитен кадър не е само въпрос на попълване на щат, но и загуба на вложени инвестиции в обучение, загуба на институционална памет и опит и директно влияние върху боеспособността на подразделението. Изследванията на неправителствената организация RAND установяват, че задържането на квалифицирани военнослужещи е от съществено значение за поддържането на морала, бойната готовност и избягването на разходите, свързани с обучението на нови заместници (RAND, 2023).

Изследванията в областта на задържането на военен персонал показват,

че финансовото възнаграждение, макар и важен фактор, не е единственият и дори не е определящият мотив за решението на военнослужещия да остане или да напусне службата. Проучване на американското правителствено отчетно ведомство (GAO), обхващащо близо 1000 военнослужещи от всички родове войски на САЩ, установява, че работните условия и качеството на живот имат по-голямо значение от заплащането при вземането на решение за напускане (U.S. Government Accountability Office, 1999). Показателно е, че в същото проучване спортните и физическите дейности са посочени от личния състав като водещ фактор за удовлетвореност и причина за оставане в системата, изпреварвайки дори финансови придобивки.

Данните от британското проучване Armed Forces Continuous Attitude Survey (AFCAS) от 2022 г. разкриват тревожна картина: 27% от служещия личен състав планира да напусне при изтичане на текущия ангажимент, а допълнителни 22% възнамеряват да напуснат преди това. Най-значимият фактор, влияещ върху това решение, е въздействието на военната служба върху личния и семейния живот (Sodexo Defence, 2024). Физическата среда, включително качеството на спортните съоръжения, е идентифицирана като ключов елемент, пряко влияещ върху усещането за институционална грижа и върху цялостното качество на живот на военнослужещия.

Връзката между спортната инфраструктура и задържането на кадри не е директна, тя се осъществява чрез поредица от психологически и организационни елементи, всеки от които е самостоятелно изследван в академичната литература.

Първият елемент е чрез физическото и психическото здраве. Изследванията върху военнослужещи установяват, че лошата физическа форма е свързана с по-ниска производителност и по-висок процент на работни остъствия (Stetz et al., 2007). Военнослужещи, които имат достъп до качествена спортна инфраструктура и поддържат добра физическа форма, демонстрират по-добро психическо здраве, по-висока устойчивост на стрес и по-ниски нива на намерение за напускане.

Вторият елемент е чрез организационния ангажимент. Когато институцията инвестира видимо в условията за физическо развитие на своя личен състав, тя изпраща ясен сигнал за грижа и уважение към военнослужещия като индивид. Тази институционална грижа се превръща в организационен ангажимент, военнослужещият развива по-силна идентификация с организацията и по-слаба склонност да я напусне. Спортната инфраструктура не е само тренировъчно пространство, тя е и социално пространство, в което се изграждат неформални връзки, развива се екипният дух и се укрепва принадлежността към военната общност.

Водещите армии в света вече са институционализирали връзката между спортната инфраструктура, качеството на живот и задържането на кадри в своите стратегически документи. Стратегията за хората на армията на САЩ (Army People Strategy) изрично обвързва осигуряването на качествени съоръ-

жения за физическа активност и отдих с целите за задържане на таланти, посочвайки, че програмите за подкрепа на военнослужещите и техните семейства едновременно подобряват привличането и задържането на кадри. Програмата Holistic Health and Fitness (H2F) от 2020 г. отива още по-далеч. Тя изрично включва инфраструктурата (equipment and facilities) като един от петте критични елемента на системата за физическа годност и здраве, наред с управлението, програмата, персонала и лидерското образование (Headquarters, Department of the Army, 2020).

В контекста на България въпросът за задържането на кадри е особено важен поради демографската криза, застаряването на обществото и изтичането на квалифицирани млади хора към гражданския пазар на труда и към страни с по-добри условия на заетост. Програмата за развитие на отбранителните способности на въоръжените сили до 2032 г. изрично идентифицира демографската криза и затрудненото окомплектоване с качествени кадри като стратегически предизвикателства (Ministerstvo na otbranata na Republika Bulgaria, 2021).

В тази среда конкурентоспособността на военната кариера не може да се гради единствено върху заплащането, макар то да е сред водещите фактори. Военната кариера трябва да включва цялостен пакет от условия на труд и живот, включително качеството на физическата и спортна среда.

Всяко решение за инвестиция в спортна инфраструктура неизбежно среща въпроса за разходната обосновка. В условията на ограничен отбранителен бюджет инвестицията в спортна база може да изглежда като лукс. Тази перспектива обаче пренебрегва реалната цена на текучеството. Загубата на опитен военнослужещ включва не само разходите за набиране и обучение на заместник, но и загубата на натрупан оперативен опит, временното снижаване на боеспособността на подразделението и разходите за социална адаптация на новопостъпилия личен състав. Според изследвания на RAND задържането на квалифициран военен кадър е значително по-рентабилно от привличането и обучението на нов (RAND, 2023).

В този контекст инвестицията в спортна инфраструктура не трябва да се разглежда като административен разход, а като превантивна мярка срещу текучество с измерима възвращаемост в дългосрочен план. Британският опит с програмата FDIS демонстрира, че системният подход към поддръжката и модернизацията на тренировъчната инфраструктура може да бъде управляван ефективно дори при ограничени ресурси, когато е придружен от ясна методология за приоритизиране и обвързване с оперативни изисквания (Ministry of Defence UK, 2021).

ДИСКУСИЯ

Резултатите от проведения анализ потвърждават тезата на изследването: спортната инфраструктура изпълнява двойна стратегическа функция – като технологична предпоставка за физическата подготовка и като инструмент за задържане на кадри.

Сравнителният анализ на международния опит разкрива ясна тенденция: водещите армии в НАТО са преминали от фрагментирано към системно управление на тренировъчната инфраструктура, обвързвайки инвестициите с измерими оперативни резултати.

Ограничение на настоящото изследване е липсата на първични емпирични данни за конкретното състояние на спортната инфраструктура в българските въоръжени сили и нейното въздействие върху показателите за тежест. Бъдещи изследвания следва да включат анкетно проучване сред военнослужещи и одит на инфраструктурата по подразделения.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Настоящото изследване анализира ролята на спортната инфраструктура в две взаимно свързани измерения – като предпоставка за качествена физическа подготовка и като фактор за задържане на кадри във въоръжените сили. Проведеният анализ позволява формулирането на следните изводи и препоръки.

Първо, спортната инфраструктура е не просто техническа предпоставка за физическа подготовка, а стратегически ресурс с многоизмерно въздействие върху боеспособността и устойчивостта на въоръжените сили.

Второ, дефицитите в спортната инфраструктура имат измерими последици – повишен травматизъм, влошена физическа форма на личния състав, невъзможност за прилагане на унифицирани тестови протоколи и структурно неравенство между подразделенията при атестацията и кариерното развитие на военнослужещите.

Друг важен момент е, че спортната инфраструктура има съществено, макар и индиректно влияние върху задържането на кадри чрез физическото и психическото здраве на военнослужещите, чрез организационния ангажимент и чрез социалното сближаване.

В този ред на мисли е важно да се отбележи един парадокс при физическата подготовка в българските въоръжени сили: изискват се конкретни резултати от физическите тестове на състава, без да се гарантират условията за тяхното постигане. Това противоречие трябва да бъде преодоляно чрез обвързване на нормативните изисквания с инфраструктурните стандарти.

Въз основа на направените изводи могат да се формулират следните препоръки при реализиране на спортната политиката за управление на човешките ресурси в отбраната:

Би могло да се разработи и приеме национален стандарт за спортна инфраструктура във въоръжените сили, диференциран по родове войски и съобразен с изискванията на НАТО. Стандартът може да обвърже нормативните изисквания за физическа годност с конкретните инфраструктурни условия, необходими за тяхното постигане.

Друга добра мярка е да се разработи дългосрочна програма за модернизация на спортната инфраструктура по модела на британската FDIS с ясна методология за приоритизиране на инвестициите по оперативна необходимост,

фазирано изпълнение и независим мониторинг на резултатите.

Друга възможна мярка, която може да се приложи у нас, е да се проучи приложимостта на концепцията Holistic Health and Fitness (H2F) на американската армия в контекста на българските въоръжени сили като интегрирана система, обвързваща инфраструктурата, програмата за физическа подготовка и управлението на човешките ресурси в единна стратегическа рамка.

Предвид ограниченията в бюджета по перото за спортната инфраструктура би могла да се разгледа и възможността за публично-частно партньорство при изграждането и поддръжката на спортна инфраструктура по примера на редица страни членки на НАТО, където частни оператори поддържат военни спортни съоръжения при запазен публичен контрол върху стандартите и достъпността.

REFERENCES

- Gagnon, P., Spivock, M., Reilly, T., Mattie, P., Stockbrugger, B. (2015). The FORCE fitness profile – adding a measure of health-related fitness to the Canadian Armed Forces operational fitness evaluation. *Journal of Strength and Conditioning Research*, 29(11S), S32–S36.
- Headquarters, Department of the Army. (2020). *FM 7-22: Holistic health and fitness*. U.S. Army Publishing Directorate.
- Kyröläinen, H., Pihlainen, K., Vaara, J. P., Ojanen, T., Santtila, M. (2018). Optimising training adaptations and performance in military environment. *Journal of Science and Medicine in Sport*, 21(11), 1131–1138.
- Larsson, H., Johansson, A. (2019). The physical fitness test discourse model. *Cogent Social Sciences*, 5(1), 1615241.
- Ministerstvo na otbranata na Republika Bulgaria. (2021). *Programa za razvitiie na otbrantelni sposobnosti na vazrazhenite sili na Republika Bulgaria 2032 g.* [Programme for the development of the defence capabilities of the armed forces of the Republic of Bulgaria 2032.] [Министерство на отбраната на Република България. (2021). *Програма за развитие на отбранителните способности на въоръжените сили на Република България 2032 г.* Министерство на отбраната на Република България.]
- Ministry of Defence. (2021). *Future Defence Infrastructure Services (FDIS): £1.6 billion investment to upgrade UK Defence estate*. <https://www.gov.uk/government/news/16-billion-investment-to-upgrade-uk-defence-estate>
- NATO Science and Technology Organization. (2012). *Impact of lifestyle and health status on military fitness* (10.14339/RTO-TR-HFM-178). NATO
- Nindl, B. C., Billing, D. C., Drain, J. R., Beckner, M. E., Greeves, J., Groeller, H., Warber, J. P. (2015). Perspectives on resilience for military readiness and preparedness. *Journal of Strength and Conditioning Research*, 29(11S), S216–S220.
- Sodexo Defence. (2024). *How to improve quality of life for military personnel*. Sodexo UK.
- Stetz, M. C., Thomas, M. L., Russo, M. B., Stetz, T. A., Wildzunus, R. M., McDonald,

- J. J., Romano, J. A. (2007). Stress, mental health, and cognition. *Aviation, Space, and Environmental Medicine*, 78(5), B252–B260.
- U.S. Army. (2019). *Quality of life: Army People Strategy*. <https://people.army.mil/overview-2/strategic-approach-2/quality-of-life/>
- U.S. Government Accountability Office. (1999). *Military personnel: Perspectives of surveyed members in retention critical specialties* (NSIAD-99-197BR). GAO.

SPORTS INFRASTRUCTURE AS A FACTOR FOR PHYSICAL FITNESS AND PERSONNEL RETENTION IN THE ARMED FORCES

Abstract: *Physical fitness of military personnel is a fundamental prerequisite for the combat effectiveness of the armed forces and a significant factor in human resource management in the army. This article examines the role of sports infrastructure as a dual instrument – on one side for maintaining the physical preparedness of the personnel and on the other side for reducing staff turnover. The study analyses the relationship between the availability of adequate sports facilities and the capacity to conduct systematic physical training that meets current NATO standards. It also addresses the opposite dependency-how the absence or the deterioration of sports infrastructure leads to declining physical fitness, increased injury rates, and reduced combat readiness. Furthermore, the article argues that sports infrastructure plays a significant, although less studied role in personnel retention, as the sports routine impacts on physical and mental health, organizational commitment, and social cohesion. Referring to international experience including the UK's Future Defence Infrastructure Services programme and the US Army's Holistic Health and Fitness system, the article formulates concrete policy recommendations for optimizing sports infrastructure as a strategic human resource management tool in the armed forces.*

Keywords: sports infrastructure; physical fitness; armed forces; personnel retention; combat readiness

Dimitar Bobotilov, PhD Student

G. S. Rakovski National Defence College

Sofia, Bulgaria

E-mail: dbobotilov@gmail.com